

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Jakob Ellemann-Jensen
Formand for Venstre

Dato

16. november 2019

Sted

Herning Kongrescenter

Jeg har ikke taget den slagne vej ind i politik.

Jeg er selvfølgelig min fars søn, og ham er jeg stolt af. Meget. Politik var i mange år en del af min fars liv, men ikke en del af mit liv.

I mange år arbejdede jeg aktivt for at undgå at gå min far i bedene. Som ung var jeg overbevist om, at jeg ikke ville gå ind i politik. Også selvom min farmor så overbærende på mig og sagde: ”Bare vent – det kan du slet ikke lade være med!”

Som altid endte hun med at få ret. Men jeg kæmpede imod længe. Og som ung fravalgte jeg ungdomspolitik. Jeg gik i stedet med aviser, gjorde rent i et murerfirma og var piccolo i en biograf. Pengene skal tjenes, før de kan bruges, og det er fint at lære fra barnsben.

Da jeg var blevet student, fandt jeg mig et arbejde som ufaglært hos en skrothandler i Københavns Sydhavn. Men skrotpladsen var – og det indrømmer jeg gerne – noget helt andet end det, jeg var vant til. Det var kollegerne også.

Det var hårdt at være skrotbisse. Det er det stadig. Men det er ærligt arbejde. Og mens det for mig dengang var noget, der gav mig lidt penge på lommen i et stykke tid, indtil jeg skulle aftjene min værnepligt, var det for de hårdebrede kolleger på pladsen noget andet og mere.

Det var ikke, fordi deres tilværelse var perfekt. Så langt fra. De havde de udfordringer og problemer, som mennesker nu engang har med familien, med helbredet og med tilværelsen. En enkelt af dem var måske nok lidt for tørstig. For det støver meget på sådan en skrotplads. Der var masser af problemer. Men der var ikke et eneste af problemerne, der var blevet mindre ved at give dem en

ydelse i stedet for et arbejde.

Arbejdet har en værdi, der ligger langt ud over det, man kan gøre op i kroner og øre. Arbejdet var dengang som nu en kilde til stolthed. Til værdighed. Til fællesskab. Til glæde over at kunne forsørge sig og sine og få den frihed, der ligger i ikke at skulle skyldes nogen noget, ikke ligge nogen til last og ikke skulle spørge andre om penge, for man har tjent dem selv. Også selvom der ikke var meget tilbage, når måneden gik på hæld.

Det var vigtigt for de brede fyre på skrotpladsen at have et arbejde. Vigtigt i sig selv. Og der blev sat en ære i at passe sit arbejde og gøre det ordentligt.

Der er tusindvis af danskere, der hver dag går på arbejde, selv om lønnen ikke hører til blandt de højeste, og hvor alternativet er kontanthjælpen. Vi skylder de mennesker, at det altid kan betale sig at arbejde, og at den økonomiske gevinst kan mærkes. Det er ikke rimeligt, at folk skal regne efter.

Der skal være et loft over kontanthjælpen. Fordi det ganske enkelt handler om respekt for dem, der er i arbejde.

De seneste år har mennesker i titusindvis forladt kontanthjælpssystemet. Og næsten 40.000 færre børn lever i familier, hvor mor eller far er på kontanthjælp. Mange af dem oplever nu i stedet, at deres forældre har en hverdag, der ligner de andre forældres, med rutiner, kolleger, og hvor det giver mening for den lille pige at spørge sin mor, hvad hun har oplevet i dag, når de sætter sig ned for at spise aftensmad.

Vi ved, at kontanthjælp går i arv. Og derfor skylder vi de børn, hvis forældre er på kontanthjælp, at gøre alt, hvad vi kan, for at deres forældre bryder den onde cirkel. Kontanthjælpsloftet er et vigtigt redskab i den kamp, og man gør alle børn en bjørnetjeneste ved at fjerne en vigtig del af tilskyndelsen til, at deres forældre finder et arbejde.

Et arbejde er og bliver den bedste hjælp, en kontanthjælpsmodtager kan få.

Regeringen og resten af venstrefløjen vil en anden vej. De har sat ydelserne til kontanthjælpsmodtagere og arbejdsløse udlændinge op. Det betyder for eksempel, at der 1. januar lander en månedlig check på op mod 2.000 kroner til

arbejdsløse udlændinge på integrationsydelse.

Vi skylder de mennesker, der kommer til Danmark, muligheden for at lære os og vores fantastiske land at kende. Det gør man nu engang bedst ved at komme ud på arbejdsmarkedet. Uanset hvor man kommer fra, og uanset hvilket køn man har. Det har vi ikke altid været gode nok til, og det ser vi konsekvenserne af i lommer i vores samfund.

Lad os nu ikke begå de samme fejl igen. Når man kommer til Danmark og gerne vil være en del af fællesskabet her, så skal man også gives mulighed for det. Den mulighed bliver reelt fjernet, hvis ydelserne er så høje, at mennesker fastholdes uden for arbejdsmarkedet.

Den højere integrationsydelse er tilsyneladende kun begyndelsen. Og regeringen har sammen med sit flertal bebudet en ydelseskommision. Der er ikke meget, der tyder på, at formålet er, at det bedre skal kunne betale sig at arbejde – tværtimod.

Ydelsesmodtagerne står foran lønmodtagerne i køen, når Socialdemokratiet bestemmer.

Venstre kommer ikke til at stemme for højere ydelser til kontanthjælpsmodtagere og arbejdsløse udlændinge. Det handler om respekten for dem, der går på arbejde. Venstre kommer altid til at tage deres parti.

Der er et paradoks i Danmark. Mens antallet af kontanthjælpsmodtagere er raslet ned, er gruppen af mennesker på meget langvarig kontanthjælp fortsat alt for stor. Der er noget galt. Det er ikke meningen, at man skal være på kontanthjælp i hverken 5, 10 og 15 år.

Jeg ved, at der gemmer sig mange triste skæbner bag tallene. Jeg ved, at der er mange, der ikke kan passe et arbejde. De mennesker skal vi hjælpe. Samfundet svigter, når vi parkerer folk permanent på en midlertidig ydelse. Det er ikke godt nok.

Der er også en anden gruppe. Som godt kan tage et arbejde. Hvor det måske bare er endt sådan, fordi samfundet i misforstået godhed ikke har stillet krav. Der skal vi gøre mere, end vi gør i dag. For fremtiden skal vi stille krav om, at

man skal tale dansk, hvis man skal have fuld kontanthjælp. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe folk ind i det arbejdende fællesskab.

Gennem de senere år er debatten om arbejdsmarkedet drejet væk fra retten til at have et arbejde til i langt højere grad at handle om retten til ikke at arbejde. Arbejdet bliver set som et nødvendigt onde, indtil man kan blive fri – og jo tidligere desto bedre.

For vores eget vedkommende har vi talt meget om, at folk, der går på arbejde, får velfærdssamfundet til at hænge sammen. Det er da også sandt. Men det er ikke det vigtigste. Som Venstre-folk sætter vi mennesket før systemet, og det enkelte menneskes værdi af at være en del af det arbejdende fællesskab kan aldrig reduceres til et tal i et regneark. Det skal vi huske på.

Derfor er der stadig mange, der har et hårdt arbejde. Mine gamle kolleger på skrotpladsen har et fysisk hårdt arbejde. Det slider. Og hvis man er nedslidt, skal man selvfølgelig kunne trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet på en ordentlig og værdig måde. Derfor er jeg glad for, at den nye seniorpension, som et bredt flertal i Folketinget har aftalt, træder i kraft 1. januar.

Alle de danskere, der hver dag, står op og går på arbejde, skal vide, hvor de har Venstre. På deres side.

***

For lidt over en måneds tid siden blev Venstre inviteret til en kop kaffe hos finansministeren, da forhandlingerne om finansloven gik i gang. Det var vist mest et høflighedsvisit. Vi er i hvert fald ikke blevet inviteret siden.

Og jeg tror, at det skyldes, at regeringen udmærket ved, hvor de har Venstre. Vi insisterer på, at pengene skal passe, at de skal tjenes, før de kan bruges, og at skatten ikke skal sættes i vejret.

Regeringen har overtaget et Danmark med en stærk økonomi, rekordhøj beskæftigelse, styr på asyltilstrømningen og det laveste antal offentligt forsørgede i mere end 30 år. Og råderummet bliver opjusteret gang på gang.

Det burde i virkeligheden være en smal sag at lave en finanslov.

For der er penge i kassen. Vi vil levere på det velfærdsløfte, vi har givet, så de dygtige mennesker, der tager sig af os på skolerne, på plejehjem og hospitaler, ikke skal løbe endnu hurtigere, når der kommer flere børn og ældre i de kommende år. Vi vil afsætte penge til at tage de næste skridt i den ansvarlige grønne omstilling. Vi vil holde hånden under danske arbejdspladser og understøtte væksten. Og vi kan gøre det uden at hæve skatten.

Det er Venstres vej. Regeringen og resten af venstrefløjen vil en anden. Det afspejler i virkeligheden forskellen mellem økonomisk ansvarlighed og socialister.

Regeringen har fremlagt en finanslov, der viser, at de åbenbart tror, at de gode tider aldrig stopper. Som hæver skatten markant. Og uden ét eneste forslag, der holder hånden under vækst og arbejdspladser.

Lige nu går det godt i Danmark. Det er ikke en naturlov, at det fortsætter. Og det er altid klogt at tage sine forholdsregler i en tid, hvor usikkerheden om økonomien trænger sig på, fordi advarselslamperne lyser rundt om os. Med Storbritannien, der forlader EU, en handelskrig mellem USA og Kina og vores største handelspartner mod syd, Tyskland, der har mistet pusten.

Forholdsreglerne. Mådeholdet. Ansvarligheden kommer ikke af sig selv. Regeringen og resten af venstrefløjen kommer til at fortsætte, indtil Det Radikale Venstre siger stop.

Mange har bemærket, at jeg på det seneste har brugt lidt tid sammen med Morten Østergaard. Jeg har endda taget en rullekrave på. Hvad man ikke gør for Danmark ...

Venstre byder sig gerne til. Men det brede samarbejde har ikke været i høj kurs i regeringskontorerne siden valget.

Så kære Morten Østergaard. Nu er det nu. Det er nu – ved denne finanslov – at du kan vise, at den økonomiske ansvarlighed stadig er en del af det radikale DNA. Der er danskere, der har stemt på jer og sat deres lid til, at I ville være dem, der holdt fast i tøjlerne og sikrede, at det ikke løb løbsk. Det er nu, Radikale Venstre kan vise, at I ikke lægger stemmer til en finanslov, der gør det

dyrere at være dansker og sværere at drive virksomhed i Danmark.

Venstre vil altid føre en økonomisk ansvarlig linje. Og vi vil altid kritisere en regering, der gør det modsatte. Ikke fordi det kun handler om decimaler i et regneark. Men fordi det handler om så meget mere. Det handler om mennesker, og det handler om menneskers muligheder.

Et decimal i et regneark kan betyde forskellen på, om den nyuddannede kan finde sig et job eller ej.

Om væksten er høj eller lav, kan være forskellen på, om den lille håndværksmester tør binde an med en lærling, eller om man hellere lige vil se tiden an.

De små udsving på en graf kan være forskellen på, om en gammel virksomhed kan holde skruen i vandet og tro på fremtiden, eller om man går konkurs, fordi ordrerne bliver færre.

Og endelig er det forskellen på, om vi også har råd til velfærd og grøn omstilling i fremtiden.

Venstre skal man vide, hvor man har. Pengene skal passe. Skatten skal holdes i ro.

***

Det er ikke kun finansloven, der forhandles på Christiansborg. I øjeblikket mødes partierne også for at drøfte en aftale om en klimalov. Den skal gerne falde på plads inden jul, og Venstre støtter målet om at reducere udledningen af drivhusgasser med 70 procent i 2030.

Det er et ambitiøst mål, vi sætter os. Endnu et. For med Venstre i spidsen har vi i forvejen sat os målet om, at Danmark skal være klimaneutralt senest i 2050.

Men vores mål skal være ægte grønt. Et dansk klimamål må ikke føre til, at vi hovedløst skubber udledningen af drivhusgasser ud af Danmark sammen med de gode arbejdspladser, der følger med. Arbejdspladser, som allerede er i gang med den grønne omstilling. Og som producerer mere og mere bæredygtigt, som

tiden går.

Klimakrisen er global. Den danske indsats skal også være global. Vi skal ikke flytte udledningen af klimagasser. Vi skal nedbringe den i stedet.

Og vi har taget de første mange skridt. Sidste år lavede vi den mest ambitiøse energiaftale nogensinde med alle Folketingets partier. Jeg er sikker på, at den næste bliver endnu mere ambitiøs. Det er godt.

Danmark skal fortsat gå forrest i den grønne omstilling.

Jeg har i en periode haft det privilegium at være miljø- og fødevareminister. Jeg er rejst ud i verden for at være med til at sælge dansk teknologi og viden, som verden i den grad efterspørger. Når man løfter blikket og møder både kolleger, organisationer og erhvervsfolk i andre lande, så er der én ting, der går igen. Nemlig at der står enorm respekt om Danmark, og hvor langt vi allerede er nået. Der er ikke mange lande, som ikke gerne ville bytte deres udfordringer på miljø- og klimaområdet med vores.

Med 70 procentmålsætningen forpligter vi os til at nå et mål, hvor det endnu ikke er klart, hvordan man kan nå hele vejen. Det bliver svært. Og der er mange, der kan fristes til at gribe til gamle løsninger som forbud og skattestigninger, som måske nok gør Danmark grønt, men ikke til et foregangsland.

Venstres vej er en anden. Med nye løsninger. Forskning og innovation. Og helt nye måder at gøre tingene på. Målet må være en grøn omstilling, hvor danskerne bevarer den frihed, den velstand og de muligheder for at leve et godt og moderne liv, som de har i dag. Mens klima- og miljøaftrykket bliver mindre og til sidst helt ubetydeligt.

Sådan bliver vi ved med at være et ægte grønt foregangsland, som andre lande har lyst til at kopiere. Der er ingen, der vil betragte Danmark som et foregangsland, hvis vi går den modsatte vej.

Vores mål om at nedbringe udledningen af klimagasser kommer til at være styrende for mange af de beslutninger, der skal træffes de kommende år. Og det er alt for vigtigt, til at det kan laves smalt.

Der er to partier i Danmark, som historisk altid har taget ansvaret på sig. Venstre. Og Socialdemokratiet. Hvis det skal have bredde. Hvis det skal være holdbart. Og hvis det skal gøre Danmark til et grønt foregangsland, så skal det laves mellem Venstre og Socialdemokratiet.

Vi er klar. Men ... Mål løser jo i sig selv ingenting. Store investeringer kræver tid. Regeringen vil i stedet vente med at forhandle, hvordan vi faktisk når målet. Det forstår jeg ikke.

Vi er klar til at forhandle. Vi er klar til at finde finansiering i råderummet. Vi er klar til at udvide indsatsen med en global klimastrategi. Vi er klar til de næste skridt i den grønne omstilling.

Alle skal vide, hvor man har Venstre. Forrest i den ansvarlige, grønne omstilling.

***

Klimakrisen er et eksempel på en global udfordring. Danmark kan og skal gå forrest som det gode eksempel. Men intet land – og slet ikke et lille land som vores – kan løse den alene. Vi løfter højest i flok.

Jeg er blevet fortalt meget om internationalt samarbejde som barn i familien Ellemann-Jensen. Som i rigtigt meget. Der er mange måder at lære om værdien af, at lande slår sig sammen og løser de store opgaver i fællesskab. Man kan få det ind med modermælken. Man kan tage til konferencer og studierejser eller læse sig til det. Man kan også tage et Dannebrog på skulderen og lære det i praksis.

Som soldat blev jeg udsendt til Bosnien. På bagkanten af en konflikt, der havde flået et land fra hinanden. Og det var ikke før, jeg oplevede, hvordan danskere, nordmænd, svenskere, amerikanere, briter, indere og polakker puljede kræfterne for at holde freden i et land, hvor konfliktens gløder altid ulmer. Det var først der, at jeg kunne mærke og rigtigt forstod, hvor meget vi egentlig kan sammen.

Grænseoverskridende udfordringer kræver grænseoverskridende samarbejde. Dét samarbejde er lige nu vigtigt som sjældent før.

For en uge siden fejrede Berlin og resten af Tyskland 30-året for Murens fald. Jeg havde også min egen lille fest derhjemme. Jeg kan huske fornemmelsen, da vi

så *Ossiernerne* strømme gennem muren, ud af DDR og ind i det frie Europa.

Optimismen, forventningen, spændingen, håbet kunne mærkes helt ind i sjælen på alle, der så med i farver. Ingen var i tvivl om, at vi var vidner til noget, der var så stort, at der skulle gå år, før vi rigtigt kunne forstå det. TV-Avisen blev endda udvidet med fem minutter. Det var sådan, man vidste, at det var alvor i 80'erne.

Murens fald var et led i en kæde af begivenheder, der til sidst førte til Sovjetunionens kollaps. Der er kun gået 30 år. Og alligevel føles det som fjern fortid.

Måske er det endda svært at forestille sig, at det nogensinde kunne ske igen. Lande, der engang var vores fjender, er i dag vores allierede. Berlinmuren er kommet på museum og solgt i småstykker. Mange, mange gange.

Det er en fantastisk historie. Og den skyldes ikke mindst de fællesskaber, som har givet de tidligere østlande håb, demokratisk retning og en plads ved bordet. EU. NATO. Europarådet.

I dag er der nok af faresignaler. En uforudsigelig amerikansk præsident. En aggressiv Putin med stormagtsdrømme, der har gjort det til en vane at teste og overskride vores grænser. En tyrkisk præsident i et altid uroligt Mellemøsten, der nok gerne ser et mindre stabilt Europa. Og migrationspres fra millioner af afrikanere, der hellere ser en fremtid i Europa end derhjemme.

Europa har altid haft lettere ved at bekrige hinanden end det modsatte. Og der er stærke kræfter, der forsøger at destabilisere de fællesskaber, som har været afgørende for den politiske, økonomiske og sikkerhedsmæssige udvikling i Europa de sidste mange årtier.

Europa skal vide, hvor de har Venstre. Vi kommer aldrig til at gå på kompromis med vores støtte til samarbejdet i Europa.

***

For en uge siden var der en række koordinerede episoder med hærværk og chikane rettet mod jøder i Danmark. At det skete på årsdagen for krystalnatten, gjorde det kun endnu mere afskyeligt.

Venstre vil altid stå på et urokkeligt fundament af trosfrihed.

Derfor vil jeg også gerne sige det meget klart til alle religiøse mindretal: Der er ikke jer, der ikke skal have en plads i Danmark. Det er dem, der chikanerer og forfølger religiøse mindretal, der ikke er plads til i Danmark.

Og det giver anledning til en dyb bekymring, at der er nogen i Danmark, der tilsyneladende mener, at man skal udvise mennesker alene på grund af deres tro. Som udsendt soldat har jeg set, hvad etnisk og religiøs opdeling kan betyde. Sådan skal Danmark ikke være.

Det er et grundlæggende princip, at vi ikke dømmes folk på deres tro, men på deres gerninger.

Det er jeg sikker på, at langt de fleste danskere mener. Men det er også klart, at frustrationen igennem årtier er vokset hos mange over at se integrationsproblemer, der stadig er uløste. Årti efter årti. Og som for en dels vedkommende har rod i både kultur og religion.

Vi skal stå urokkeligt fast på, at man må tro på, hvad man vil. I alt for mange år har det imidlertid ført til, at vi selv er gået på kompromis med det, vi selv tror på – ligestilling, at man skal forsørge sig selv, hvis man kan, hvordan vi gør tingene og har indrettet os i Danmark. Og det går da ikke!

Der er stadig alt for mange, der er kommet hertil, som ikke har taget Danmark til sig. Som stiller religiøse særkrav, som fylder i de dårlige statistikker, og i det hele taget lever et liv, som om de boede i en helt anden del af verden med andre værdier end de værdier, der gælder her.

Som altid er billedet noget uklart. Noget går godt. Andet går dårligt. Men Venstres politik er klar. Du har frihed til at tro på, hvad du vil. Du har ikke krav på, at samfundet indretter sig efter dig.

Alle i Danmark skal vide, hvor de har Venstre. Vi går ikke på kompromis med danske værdier.

***

En dansk værdi er også, at i Danmark løser vi mange ting i fællesskab. Det har skabt et tryggere og mere retfærdigt samfund, som mange misunder os. Hospitaler, skoler, plejehjem, vuggestuer, erhvervsskoler – på et eller andet tidspunkt i livet har alle brug for fællesskabet.

Og herhjemme deles vi om regningen. Det er det, vi normalt kalder velfærd.

Velfærdssamfundet giver muligheder. Og kan være med til at udviske de forskelle i livet, som mange steder afhænger af, om man er rig eller fattig. Det er der, velfærdssamfundet er allerbedst. Når det er med til at sætte mennesker fri. Uanset hvor livet har placeret dig. Et stærkt velfærdssamfund er den bedste måde at give alle forudsætningerne for at leve det liv, de vil.

Bagsiden af medaljen er ufleksible løsninger. Papirnusseri og standardmål. At det bliver velfærdens institutioner og systemer, der kommer først, men mennesket sidst.

Vi tror ikke på, at alle danskere passer ned i samme skabelon. Og vi mener det, når vi siger, at velfærdens opgave er at give mennesker muligheder. Det gælder også inden for velfærden selv.

Venstre har med Anders og Lars stået i spidsen for at indføre det frie valg. Patienterne kan vælge operationen på privathospitalet, hvis ventetiden i det offentlige er for lang. Ældre kan vælge, hvem der skal komme i deres hjem og lave deres mad. Og forældre kan vælge en friskole og få en del af prisen for en plads i folkeskolen med sig.

Det giver danskerne frihed til at vælge. Og jeg tror på, at danskerne er bedst til selv at bestemme, hvad der passer bedst i deres eget liv.

Jeg har selv været glad for at have muligheden for at vælge den skole, der passede bedst til mine børn. Jeg ved, at mange er det samme. Og jeg under alle forældre – uanset indkomst – den samme mulighed for at vælge, som jeg har haft.

Den seneste tid har det reelle frie skolevalg været under pres. Statsministeren, der kalder sig 'børnenes statsminister', har foreslået, at det skal være dyrere at bruge det frie skolevalg og vælge en friskole til sit barn. Det er en underlig form

for solidaritet. Og Socialdemokratiet er begyndt at varme op til et opgør med det frie valg i ældreplejen.

Alle de danskere, der er glade for det frie valg, skal vide, hvor de har Venstre. For os er velfærd aldrig lig med tvang. Vi står vagt om deres ret til at vælge det, der passer bedst til dem.

***

Som jeg startede med at sige, så har jeg ikke taget den slagne vej ind i politik. Men det, jeg har lært uden for Christiansborg, som soldat og i erhvervslivet, er det, jeg bedst kan lide ved Venstres politik.

Det skal kunne betale sig at arbejde. Et arbejde har en selvstændig værdi for det enkelte menneske.

Pengene skal passe, og skatten skal holdes i ro. For det er bedst for danskerne i det lange løb.

Klimapolitikken skal være ægte grøn. For opgaven er at nedbringe CO₂-udledningen og ikke bare flytte den.

Vi bakker entydigt op om det europæiske samarbejde. For vores interesser tjenes bedst ved, at den danske stemme bliver hørt.

Vi står fast på trosfriheden og de danske værdier.

Vi ønsker et stærkt velfærdssamfund med frihed til at vælge.

Det er der, hvor man har Venstre.

Da vi var her sidst, inviterede jeg de andre blå partiledere på kaffe. Vi er i gang. Og vi har bestemt ikke drukket den sidste kop endnu.

Jeg synes, at vi her fra Venstres landsmøde skal sende en bred, glad hilsen til alle partier, der ønsker en borgerlig-liberal statsminister i Danmark.

Op til landsmødet er der mange kommentatorer, der har spurgt mig, om

Venstre ikke snart skal lave det hele om. Det er egentligt ret tankevækkende. Der er ikke et eneste medlem af Venstre, der har spurgt mig om det samme.

Der er snarere nogle, der har følt, at det har været lige rigeligt med, at Venstre mente noget nyt ...

Kære venner.

Revolutionen kommer – heller ikke – i dag.

Venstre skal man vide, hvor man har.

Kilde

altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Venstre

Relateret

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Venstres landsmøde
17. oktober 2017

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Venstres ekstraordinære landsmøde
21. september 2019

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jakob-ellemann-jensens-tale-ved-venstres-landsmoede-2019>